

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **T. T. N., narozený X**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoi**
sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI-IV, ve věci nepřijatelnosti žádosti,

takto:

I. Usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI-IV se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení **částku 11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkumu rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI-IV, o nepřijatelnosti jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 30. 8. 2017.
2. K žalobě je třeba pro přehlednost konstatovat, že ji žalobce podal ke Krajskému soudu v Ostravě eventuálně s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spatřovaném ve vrácení tiskopisu jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu. Na výzvu soudu žalobce sdělil, že žádá o posouzení eventuální žaloby jako dvou žalobních návrhů. Žaloba proti rozhodnutí byla následně usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2018, č. j. 22 A 161/2017-22, vyloučena k samostatnému projednání a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem byla postoupena Městskému soudu v Praze. Vzhledem ke sdělení adresy zajištěného ubytování žalobce na území ČR byla žaloba proti rozhodnutí předána pobočce Krajského soudu v Ostravě, jako soudu místně příslušnému podle § 172 odst. 9 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a požaduje jeho zrušení. V žalobě se jednak vyjádřil k důvodům, které jej vedly k současnému podání též žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, a jednak rozporoval napadené rozhodnutí, které shledává nepřezkoumatelným a nezákonným. Konkrétně žalobce proti rozhodnutí namítá, že:
 - a) žalovaný nedostal své povinnosti odůvodnit rozhodnutí, neboť v záznamu o usnesení je uvedeno toliko, že *„cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.“* a dále, že *„žádost nebyla podána osobně podle §169h odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb.“*. Tato tvrzení žalovaného však nejsou nijak blíže odůvodněna a jsou tedy nepřezkoumatelná;
 - b) žalovaný učinil nesprávný závěr o nesjednání termínu, neboť žalobce termín sjednán měl, ostatně bez toho by ani nebyl vpuštěn do prostor sídla žalovaného. Skutečnost, že termín sjednal k jinému typu žádosti podle žalobce nepřijatelnost žádosti nezakládá, neboť povinnost sjednat si termín ke konkrétnímu typu žádosti zákon nestanoví. Žádost je podle ust. § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepřijatelná pouze tehdy, nesjedná-li si žadatel termín způsobem stanoveným zákonem, zákon o pobytu cizinců však žádný konkrétní způsob sjednání termínu nestanoví. Žalobce proto považuje dané ustanovení za obsoletní. Pokud pak ust. § 169f téhož zákona obsahuje upřesnění, že je žadatel termín povinen sjednat způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce, žalobce dovozuje, že zastupitelský úřad není oprávněn zveřejnit jakýkoli způsob, ale toliko takový, který je výslovně stanovený zákonem o pobytu cizinců. Zastupitelský úřad tak sice zveřejnil informaci o sjednávání termínu registrací prostřednictvím systému Visapoint, ten však nevyplývá ze zákona a nadto je nefunkční, neboť i když se žalobce opakovaně pokoušel prostřednictvím systému registrovat, vždy dostal odpověď, že žádné termíny nejsou volné. Žalobce proto dosáhl vstupu do prostor sídla žalovaného na základě registrace k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia, kterou si zajistil ještě před 15. 8. 2017;

c) žalovaný nesprávně dovodil také závěr o tom, že jeho žádost nebyla podána osobně. Totožnost žalobce byla před vstupem do prostor sídla žalovaného kontrolována podle jeho cestovního dokladu a znovu na přepážce při samotném podání žádosti. Na přepážce byl přítomen též jeho právní zástupce a zástupkyně zmocněná k přítomnosti při podání žádosti, kterým je žalobce osobně znám. Žalovaný s ním komunikoval prostřednictvím tlumočnického zaměstnance žalovaného, přítomni byli i další zaměstnanci žalovaného. Žalobci nemůže podle jeho názoru jít k tíži, že žalovaný nesepsal o podání žádosti protokol podle § 18 správního řádu, který by totožnost přítomných osob postavil najisto. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, sp. zn. 10 Azs 97/2017, který nesepsání protokolu v obdobném případě označil za chybu.

4. K žalobě se namísto žalovaného vyjádřilo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV“), které navrhlo zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k oběma eventuálním žalobám konstatovalo MZV nejdříve svou pasivní žalobní legitimaci, a to i s ohledem na nabytí účinnosti zák. č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě (dále jen „zákon o zahraniční službě“), konkrétně ust. § 4 odst. 1 tohoto zákona, které zastupitelský úřad definuje jako organizační složku žalovaného a je mu tedy přičitatelné všechno jednání žalovaného.
5. Proti správní žalobě samotné pak MZV namítá, že je nepřijatelná, neboť usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle zákona o pobytu cizinců není dle jeho názoru rozhodnutím ve smyslu § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). U tohoto usnesení není předpokládán ani správní přezkum, těžko proto dovodit úmysl zákonodárce podrobit ho přezkumu ve správním soudnictví. Usnesení se ze zákona neodůvodňuje, což působí jeho nepřezkoumatelnost. Usnesení není konstitutivní a nedochází jím tedy k významnému zásahu do právní sféry žalobce. Na podporu tohoto závěru cituje MZV důvodovou zprávu k zákonu o pobytu cizinců, která jako cíl úpravy uvádí efektivní postup správního orgánu pro vypořádání se se zjevnými vadami.
6. K argumentaci žalobce dále MZV uvádí, že žádost byla jako nepřijatelná posouzena správně, když si žalobce k jejímu podání nesjednal termín a nepodal ji proto osobně ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Podle MZV plyne povinnost žadatele sjednat si termín ke konkrétnímu typu žádosti ze systematického výkladu zákona, který rozlišuje druhy žádostí, přičemž opět odkazuje na důvodovou zprávu. I pokud by tomu tak nebylo, sjednání termínu pro jiný druh žádosti považuje MZV za tzv. zastřené jednání, jež není odrazem pravé a vážné vůle jednajícího. Žadatel by takto získal neoprávněnou výhodu vůči ostatním žadatelům o dlouhodobý pobyt, kteří zákon dodrželi. MZV dovozuje, že zákonodárce ponechává určení konkrétního způsobu sjednávání termínů na zastupitelském úřadu, který jej zveřejní na úřední desce, což velvyslanectví v daném případě dodrželo. Na žadatele je třeba hledět, jako by nepodal žádost osobně, i v případě, kdy byl přítomen v prostorách velvyslanectví, ale bez splnění podmínky sjednaného termínu pro konkrétní typ žádosti. Závěrem se pak žalovaný vyjádřil k dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ve věci sp. zn. 10 Azs 153/2016-52), kterou však podle jeho názoru nelze aplikovat v řízeních podle novelizovaného zákona o pobytu cizinců. Novela výslovně zmocnila zastupitelské úřady k filtraci žádostí již právě na zastupitelských úřadech. Zákonodárce tím stanovil, že ne každý má právo na podání žádosti, ale jen ten,

kdo splní všechny zákonné podmínky, včetně sjednání termínu pro osobní podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint. Koneckonců skutečnost, že žadatel nemohl v reálném čase získat přes systém Visapoint termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí podle žalovaného o tom, že systém byl funkční a plnil svou regulační funkci. Pro úplnost pak MZV dodalo, že systém Visapoint byl s účinností od 1. 11. 2017 pozastaven na všech zastupitelských úřadech a byl nahrazen jiným způsobem registrace.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný dne 30. 8. 2017 obdržel žádost o zaměstnaneckou kartu žalobce na příslušném formuláři, ke které žalobce přiložil plnou moc pro advokáta Mgr. Marka Sedláka, a zároveň pro paní T. T. T. T., k tomu, aby byla přítomna podání žádosti, obě ze dne 30. 8. 2017. Dále byla k žádosti připojena žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že žadatel se pokoušel o registraci v systému Visapoint, který mu však opakovaně poskytl pouze informaci, že termíny nejsou k dispozici, žadatel tak nemá žádnou záruku, že bude moci v budoucnu žádost osobně podat. K tomu dokládal celkem šest neúspěšných pokusů o registraci v systému ze srpna 2017. Žalovaný o žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání rozhodl tak, že je nepřijatelná, a učinil o tom dne 30. 8. 2017 záznam o usnesení do spisu, kdy jako důvody nepřijatelnosti na předtištěném formuláři zatrhl, že cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, a žádost nebyla podána osobně. O žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu pak rozhodl usnesením ze dne 29. 9. 2017 tak, že se zamítá a v důsledku zamítnutí žádosti řízení o žádosti žadatele o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastavil.
8. Krajský soud na základě správní žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
9. Nejříve bylo třeba vyřešit otázku, kdo je ve věci žalovaným správním orgánem. MZV ve svém vyjádření dovozovalo, že je pasivně legitimováno, neboť Velvyslanectví České republiky v Hanoji je podle zákona o zahraniční službě jeho útvarem. Krajský soud však dospěl v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, k závěru, že žalovaným je v této věci přímo Velvyslanectví České republiky v Hanoji, neboť ono je jako zastupitelský úřad správním orgánem, který v dané věci vykonával své kompetence. Při posouzení otázky pasivní legitimace je významné materiální, nikoli pouze institucionální pojetí pojmu správní orgán, proto ani zákon o zahraniční službě na pasivní legitimaci zastupitelských úřadů v řízeních proti jejich rozhodnutím ničeho nezměnil. Již předchozí judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že i v jednom správním orgánu v institucionálním slova smyslu může být více správních orgánů v kompetenčním smyslu, a to zejména tehdy, jestliže zákon předepisuje, že musí existovat entita nadána určitými kompetencemi, je třeba tuto entitu považovat za správní orgán v kompetenčním slova smyslu (k tomu např. usnesení ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58). Takovým požadavkům dostojí zastupitelský úřad, jemuž jsou právě v řízeních o povolení pobytu svěřeny četné kompetence (ust. § 168 a násl. zákona o pobytech cizinců). Tento názor byl Nejvyšším správním soudem opakovaně potvrzen (např. rozsudek ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017-15, usnesení ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 339/2017-49).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

10. Krajský soud se dále zabýval otázkou přípustnosti žaloby proti usnesení o nepřijatelnosti předmětné žádosti, tedy zda je takové usnesení rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Na tuto otázku nedávno explicitně odpověděl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 6. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, který přípustnosti žaloby proti tomuto rozhodnutí přisvědčil. Usnesení o nepřijatelnosti autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána. Usnesení tedy s konečnou platností rozhoduje o osudu žádosti. Fikce nepodání žádosti v důsledku její nepřijatelnosti nenastává ze zákona, ale právě až na základě usnesení o nepřijatelnosti, které proto podléhá soudnímu přezkumu. Naopak Nejvyšší správní soud dovodil, že v takových případech není přípustná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem (jako subsidiární žalobní typ) spatřovaným ve vrácení tiskopisu žádosti bez jeho přijetí, neboť vrácení žádosti je toliko důsledkem usnesení o nepřijatelnosti. Podobně ve svém dalším rozhodnutí ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 167/2018-42, uzavřel, že důvodná nemůže být ani žaloba proti nečinnosti správního orgánu, který o podané žádosti po vydání usnesení o nepřijatelnosti nerozhodl. Pokud totiž není takové usnesení napadeno, vztahuje se na něj presumpce správnosti, a žaloba na nečinnost nemůže uspět, protože řízení o žádosti nebylo zahájeno. Ze všech těchto důvodů podléhá napadené usnesení o nepřijatelnosti soudnímu přezkumu, což Nejvyšší správní soud dále potvrdil v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018, ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018 a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35.
11. Krajský soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ke zrušení rozhodnutí soud přistoupil bez nařízení jednání ve věci v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť u napadeného rozsudku shledal porušení podstatných ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
12. Krajský soud předně dospěl k závěru, že žalovaný neměl zákonnou oporu pro vydání usnesení o nepřijatelnosti žádosti, neboť tato žádost byla podána společně se žádostí o upuštění od osobního podání žádosti.
13. Podle ust. § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
14. Podle § 169h odst. 1 je žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže a) cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem, nebo b) žádost byla podána zastupitelskému úřadu, který není příslušný podle § 169g téhož zákona.
15. Podle ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu.

Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.

16. Otázkou vztahu institutu nepřijatelnosti žádosti, kterou cizinec nepodal osobně a zároveň ve sjednaném termínu, a institutu upuštění od povinnosti osobního podání se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-38. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců dovedl, že institut nepřijatelnosti je možné aplikovat toliko na žádosti nespojené se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, neboť žádost nemůže být vyhodnocena jako nepřijatelná pro nesjednání termínu či osobní podání, pokud ještě není postaveno najisto, zda cizinec má povinnost žádost podat osobně ve sjednaném termínu.
17. V situaci, kdy je žádost o pobyt podána společně se žádostí o upuštění od povinnosti sjednat termín osobně, je řízení zahájeno dnem podání těchto spojených žádostí. Zastupitelský úřad musí věcně posoudit důvody pro upuštění od žádosti a rozhodnout může buď o upuštění a následně věcně projednat žádost o pobytu, resp. o zaměstnaneckou kartu, nebo žádost o upuštění zamítnout a řízení o žádosti o pobyt, resp. zaměstnaneckou kartu, zastavit.
18. V projednávaném případě žalovaný jednak vyslovil nepřijatelnost žádosti a konstatoval, že se na ni hledí, jako by nebyla podána, jednak později řízení o ní zastavil (po zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti podat žádost osobně). Takový postup je zcela zřejmě rozporný a zmatečný, neboť nelze o jednom a tomtéž řízení konstatovat, že nebylo vůbec zahájeno, a zároveň takové nezahájené řízení zastavit.
19. Uvedená nezákonnost napadeného rozhodnutí je sama o sobě důvodem k jeho zrušení. Krajský soud však vzhledem k povaze věci považuje za nutné v souladu s posledně uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu konstatovat, že žádost je třeba v tomto případě považovat za přijatelnou a rozhodnutí o její nepřijatelnosti za nesprávné a nadto nepřezkoumatelné, žaloba je proto důvodná ve všech žalobních bodech.
20. Napadené rozhodnutí nedostalo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, podle nějž se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námítkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96).
21. Žalovaný však v usnesení o nepřijatelnosti žádosti toliko obecně odkazuje, jaké důvody nepřijatelnosti shledal a cituje příslušná zákonná ustanovení. Na konkrétní vysvětlení aplikace těchto norem na situaci žalobce zcela rezignoval. Není tedy zřejmé, na základě čeho žalovaný dovedl, že si žalobce nesjednal termín k podání žádosti, a na základě čeho dovozuje, že žádost nebyla podána osobně. Krajský soud si je vědom, že se v případě rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti jedná „pouze“ o usnesení, které se zaznamenává do spisu, i na něj však dopadá obecná úprava náležitostí odůvodnění rozhodnutí správního

orgánu. K argumentaci MZV ve vyjádření k žalobě soud nemůže přihlídnout, neboť se nejedná o součást rozhodnutí.

22. Důvody nepřijatelnosti nebyl žalovaný oprávněn v tomto případě vyslovit, přestože žalobcová žádost byla podána způsobem, který je v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, když ji žalobce podal v termínu sjednaném pro jiný typ pobytového oprávnění. Přesto ji bylo nutné věcně posoudit, protože sjednávání termínů probíhá u žalovaného přes systém Visapoint, který je judikaturou správních soudů dlouhodobě označován za neodpovídající požadavkům zákona.
23. Kritiku systému Visapoint podrobně rozebral Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, kde uzavřel, že ačkoli jsou „nouzové“ způsoby podávání žádostí zastupitelským úřadům, když pro některé typy pobytových oprávnění je systém sjednávání termínů zcela nefunkční (snaha „*probít se do Kafkova zámku*“) nežádoucí, přesto za situace, kdy je to pro žadatele jediný účinný způsob, jak žádost v přiměřeném časovém horizontu podat, jsou takové žádosti účinné. Veřejná správa má sice pravomoc „technicky“ uspořádat vyřizování žádostí o nejružnější pobytová opatření tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat, musí však podávání žádosti v přiměřeném čase i lidsky důstojným způsobem umožnit. Zvolené nástroje k uspořádání musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat kontrolu proti svévolnému užívání.
24. Na těchto závěrech je nutné setrvat i po novelizaci zákona o pobytech cizinců zákonem č. 222/2017 Sb., jímž byly vtěleny ustanovení § 169d odst. 2, § 169f a § 169h, jimiž zákonodárce na judikurní závěry reagoval (a MZV ve svém vyjádření uzavřel, že proto již není možné předešlé závěry aplikovat). Tato novelizace však ničeho nezměnila na samotném chodu a fungování systému Visapoint, který i poté nebyl schopen žadatelům zajistit, že své žádosti budou moci v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat, což už také konstatoval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 5. 2018, č. j. 50 A 2/2018-51. Veřejná správa nevyužila jiné vhodnější technologie, nezavedla vícestupňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru nebo nástroje ekonomické regulace. O nezákonnosti i nefunkčnosti systému Visapoint svědčí konečně i to, že byl systém ke dni 31. 10. 2017 ukončen. Pokud tedy i po novelizaci zákona o pobytu cizinců zůstaly jediným účinným prostředkem podání žádosti „nouzové“ způsoby spočívající ve sjednání termínu pro jiný pobytový důvod a současné podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, je třeba na takto podané žádosti i nadále hledět jako na účinné, nikoli jako na nepřijatelné.
25. Na základě výše uvedených právních úvah krajský soud tedy napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Současně byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak právo na náhradu nákladů řízení. Jeho náklady tvoří odměna advokáta, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dvakrát režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), tj. 6 800 Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

(21% z částky 6.800 Kč, tedy 1.428 Kč), tj. na částku 8 228 Kč. Náklady žalobce tvoří rovněž soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 22. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu